

تانیاهو از سفر به واشنگتن چه می‌خواهد؟

سفر بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل به واشنگتن حول محور سخنرانی او در جلسه مشترک مجلس نمایندگان و سناتو در ۲۴ جولای و دیدار ۲ روزه جولوتو آن با جو بایدن، رئیس‌جمهور آمریکا اجرا خواهد شد. این اولین باری است که نتانیاهو پس از زوری کار آمدن دولت فعلی اش در دسامبر ۲۰۲۲ به کاخ سفید می‌رود. در حالی که نتانیاهو رکورد بیشترین سخنرانی یک رهبر خارجی در کنگره (بیشتر از وینستون چرچیل) را دارد، فاصله‌ای که از دیدار قبلی تا این بار افتاده گویای تنش‌های اورشلیم با دولت بایدن است؛ این تنش‌ها پیشتر درباره اصلاحات قضایی بحسب‌النگیز و حالا بر سر بخش‌هایی از جنگ غزه است. اینکه محور گفت‌وگوها چه خواهد بود و نتانیاهو چگونه در کپیتل هیل، که پیشتر ثابت شده از نظر سیاسی حساسیت بالایی دارد، ظاهر خواهد شد؟ مقامات دولت بایدن خاطر نشان کرده‌اند که دیدار در کاخ سفید که همچنان انتظار می‌رود به‌رغم ابتدای بایدن به کووید-۱۹ برگزار شود، بر مذاکرات اخیر برای آزادی ۱۱۶ گروگان باقی مانده از هفتم اکتبر که ۸ نفرشان شهروندان آمریکایی هستند، متمرکز خواهد بود. برخی از خانواده‌های گروگان‌ها نیز همراه نتانیاهو به واشنگتن می‌آیند. نتانیاهو در روزهای اخیر موضع خود را محکم‌تر کرده و به دنبال گرفتن امتیازهای بیشتری از حماس است. بایدن اما با این موضع مخالف است و ترجیح می‌دهد هر چه زودتر به توافقی دست پیدا کند تا اینکه به‌خاطر درخواست‌های بیشتر امکان انعقاد آن از بین برود. به گفته برخی منابع، بایدن ممکن است این موضع خود را پس از دیدار با نتانیاهو علناً اعلام کند. دولت بایدن منابع قابل توجهی را برای رسیدن به توافقی برای آزادی گروگان‌ها فراهم کرده است. ویلیام برنز، مدیر سازمان سیا و برت مک‌گروک، هماهنگ‌کننده شورای امنیت ملی اغلب در مذاکرات مصر و قطر شرکت کرده‌اند. مقامات آمریکایی این توافق را نه تنها از نظر اخلاقی الزامی می‌دانند بلکه آن را راه خروجی برای جنگ غزه و تشدید درگیری‌ها بین اسرائیل و حزب الله و در نهایت کاهش نگرانی‌های عمیق دولت از جنگ منطقه‌ای با ایران می‌دانند. آنها معتقدند نتانیاهو با وقوع جنگی بزرگتر مخالف است پس بایدن احتمالاً در این مورد به او فشار می‌آورد. علاوه بر آن، دولت همچنان امیدوار است که وقفه در جنگ غزه می‌تواند به توسعه عادی‌سازی روابط اسرائیل و عربستان کمک کند. هم مذاکرات برای آزادسازی گروگان‌ها و هم برنامه سفر نتانیاهو به‌وضوح تحت تاثیر انتخابات آینده آمریکا قرار گرفته‌اند. به گفته رسانه‌های اسرائیلی، نتانیاهو امیدوار است تا با دونالد ترامپ، نامزد جمهوری خواهان دیدار کند که از زمانی که نخست‌وزیر اسرائیل پس از انتخابات ۲۰۲۰ پیروزی بایدن را تبریک گفت با او صحبت نکرده است. بن‌گورین در نشست باها اعلام کرد که توافق آزادسازی گروگان‌ها می‌تواند «سبلی» به‌صورت ترامپ باشد و به بایدن کمک کند در انتخابات نوامبر پیروز شود. بن‌گورین معتقد است که هرگونه توافقی باید به ماه ژانویه موکول شود. با اینکه دیدگاه افراطی نتانیاهو با حمایت‌های عمومی مردم اسرائیل برای توافقی فوری همسو نیست، نتانیاهو احتمالاً از زبانی کرده که ترامپ در انتخابات برنده می‌شود امیدوار است بتواند به موقعیت پیشین خود در واشنگتن برگردد. نتانیاهو قطعاً از درخواست‌ها برای کناره‌گیری بایدن از رقابت‌های انتخاباتی خیر دارد. قابل توجه است که او می‌خواهد دیدار جداگانه‌ای با کامالا هریس، معاون رئیس‌جمهور داشته باشد که اقدامی غیر معمول در چنین سفرهایی است. لحن نتانیاهو هنگام سخنرانی در کنگره شاخص اصلی محاسبات او درباره این مسائل خواهد بود. برخی از مقامات آمریکایی انتظار دارند که او از دولت بایدن به دلیل کمک‌های عظیم از هفتم اکتبر قدر دانی کند. نتانیاهو نمی‌خواهد شکاف‌اش با دموکرات‌ها عمیق‌تر شود، همانطور که پس از سخنرانی اش در سال ۲۰۱۵ در کنگره در اوج گفت‌وگوها درباره توافق هسته‌ای با ایران، بسیاری از اعضای این حزب نتانیاهو را طرد کردند. او ممکن است در کنگره یادآور شود که ایران و نیروهای نیابتی اش حملات خود را علیه اسرائیل تشدید کرده‌اند. او همچنین ممکن است این باور عمومی اسرائیلی را ترویج کند که جهان تهدید هسته‌ای ایران را فراموش کرده است. با وجود اختلافات میان آمریکا و اسرائیل، دولت آمریکا معتقد است که با نهاد امنیتی اسرائیل روابط عمیقی دارد و با مقامات امنیتی همکاری‌های موفقیت آمیزی در مورد رخدادهای بر حاشیه مانند حمله به رفح و تاخیر در ارسال تسلیحات داشته است. این همکاری نمی‌تواند مسائل سیاسی را هم در بر بگیرد. مقامات آمریکایی به‌خوبی از اختلاف نتانیاهو با نهاد امنیتی اسرائیل بر سر شرایط آزادی گروگان‌ها بسیار حساس آگاهی دارند. باید دید که کدام‌یک گام اول را برمی‌دارند: آیا حماس از روی ضعف اول اقدام می‌کند یا نتانیاهو، به‌محض آنکه کنسرت تهدید فوری از فروپاشی دولت‌اش را از بین ببرد.

روزانا کاپوتووا، رئیس‌جمهور پیشین اسلواکی

لیندا رابینسون
دبیر ارشد فارن افوز

مترجم: یاسمن طاهریان از آغاز سال ۲۰۲۴ تاکنون در کشوری که حدوداً نیمی از جمعیت جهان را تشکیل می‌دهند، انتخابات سراسری برگزار شده است. نتایج انتخابات به‌جای نمایش پیروزی دموکراسی، از موضوع تلخ‌تری پرده‌برداری می‌کند: در بسیاری از کشورها، رای‌دهندگان برای انتخاب مجدد پوپولیست‌های مستبد به‌پای صندوق‌های رای آمدند. آنها در بعضی از بزرگترین کشورها مثل هند، اندونزی و روسیه به پیروزی رسیدند. این پیروزی‌ها کمی پس از پیروزی پوپولیست‌ها در آرژانتین و ترکیه در سال گذشته رخ دادند.

بر اساس آخرین گزارش مؤسسه V-Dem، سازمانی که درباره دموکراسی تحقیق می‌کند، امروز بیش از ۷۰ درصد از جمعیت جهان تحت رهبری حاکمان مستبد زندگی می‌کنند و اقلیتی از دولت‌های جهان، دموکراتیک‌اند. آنچه این گزارش نشان نمی‌دهد این است که یکی از مؤلفه‌های اصلی این حمله به دموکراسی و هدف قرار دادن رهبران سیاسی زن و حقوق زنان، راست‌گرایان افراطی و پوپولیست‌های مستبد منتخب‌اند که نماینده مهم‌ترین بخش زوال دموکراسی‌اند. سهم قانون‌گذاران زن در سراسر جهان به‌لطف سهمیه‌های اجباری در بسیاری از کشورها برای سه‌دهه رو به افزایش بود اما این نرخ رشد در دو سال گذشته متوقف شده است؛ هشدار می‌کند که گیتا راتو گوبتا سفیر آمریکا در امور جهانی زن، ترسناک می‌خواند. زنان امروز تنها ۲۷ درصد از کرسی‌های قانونگذاری جهان را در اختیار دارند و به‌وضوح دیده می‌شود تعداد زنانی که در سال گذشته سکان هدایت کشورها را بر عهده داشته‌اند به‌شدت کاهش پیدا کرده است.

کاهش حضور زنان در عرصه سیاست را می‌توان تاحدی ناشی از تهدیدها و خشونت‌ها علیه سیاستمداران زن، در فضای آنلاین و آفلاین دانست. به گفته «اتحادیه بین‌المجالس»، سازمان بین‌المللی متشکل از پارلمان‌های ملی، تقریباً نیمی از قانون‌گذاران زن تهدیدهای خشونت‌باری را دریافت کرده‌اند و غالباً بیشتر از مردان به‌خاطر جنسیت‌شان مورد هدف قرار می‌گیرند. سازمان مردم‌نهاد «پروژه داده‌های مکان و رویداد درگیری‌های مسلحانه» که از سال ۲۰۱۹ داده‌های مربوط به درگیری‌ها را دنبال می‌کند، افزایش آمارهای جهانی در خشونت فیزیکی علیه زنان در سیاست را ثبت کرده است. در میان موارد قابل توجه در آمریکا می‌توان به ورود یک مهاجم به منزل نانسی پلوسی، رئیس مجلس نمایندگان آمریکا و حمله به همسر او، پل پلوسی (مهاجم قصد داشت نانسی پلوسی را مورد هدف قرار دهد) و همچنین تلاش ناموفق برای گروگان‌گیری گرچن ویتمر، فرماندار میشیگان در سال ۲۰۲۰ اشاره کرد. چنین حملاتی اغلب در فضای مجازی بسیار مورد توجه قرار می‌گیرند و دیگر در گوشه و کناره‌های تاریک اینترنت باقی نمی‌مانند چراکه سیاستمداران راست‌گرا و چهره‌های رسانه‌ای در آمریکا و دیگر نقاط جهان به‌طور فزاینده‌ای دیدگاه‌های تندتری را اتخاذ می‌کنند و نفرت‌پرانی در فضای مجازی همه‌گیر شده است.

در حالی که حملات در فضای مجازی به‌لطف توسعه سریع هوش مصنوعی فراگیرتر و آسیب‌زاتر شده، زمان آن رسیده که رهبران دولت‌ها و احزاب سیاسی برای جلوگیری از گسترش همه‌گیری خشونت علیه زنان قاطعانه‌تر عمل کنند و قوانینی را وضع کنند که از شرکت‌های فناوری می‌خواهد با خشونت و نفرت‌پرانی در فضای مجازی مقابله کنند. آنها همچنین باید باورهایی مانند اینکه زنان به اندازه مردان شایستگی رهبری کشورها را ندارند، از بین ببرند. این اقدامات باید با تعهد مجدد گسترده‌تر به حقوق سیاسی و مدنی برای همه که زیربنای دموکراسی مشارکتی و شاخص است همراه شود.

خارج از محل کار

نسبت حضور زنان منتخب در دولت‌های یکی از فاکتورهای سنجش سلامتی یک دموکراسی است چراکه زنان نیمی از جمعیت جهان را تشکیل می‌دهند و باید از حقوق و نمایندگی کامل برخوردار باشند. پس از دهه‌ها پیشرفت فزاینده، در ۱۹۵ کشور تعداد زنانی که به‌عنوان رئیس دولت یا در کابینه دولت خدمت می‌کنند از ۳۸ نفر در سال ۲۰۲۳ به ۲۷ نفر در سال جاری کاهش یافته است. رهبران زن در فنلاند، هلند، نیوزیلند، اسلواکی و اسکاتلند یا کناره‌گیری کرده‌اند یا از شرکت در انتخابات مجدد امتناع. به گزارش اتحادیه بین‌المجالس در پارلمان‌های سراسر جهان از هر ۶ زن، یک نفر پیش از آنکه دوران خدمت‌شان تمام شود، کناره‌گیری می‌کند و امسال هم ۱۴ نماینده زن در کنگره آمریکا تصمیم گرفتند در دور بعدی انتخابات شرکت نکنند که این رکورد جدیدی از خروج زنان را رقم خواهد زد. به گزارش «مرکز زنان و سیاست آمریکا» از سال ۲۰۲۲، زمانی که تعداد کل ۵۱۳ نفر بود تعداد نامزدهای احتمالی زن ۲۱ درصد کاهش پیدا کرده است. آمارهای جهانی در مورد تعداد نامزدها ناقص است اما راتو گوبتا و مقامات دولت‌های دیگر گزارش می‌دهند زنانی که در سراسر جهان دیدار می‌کنند به‌دلیل هجوم تهدیدهای خشونت آمیز و آزار و اذیت در فضای مجازی از بست‌های سیاسی دوری می‌کنند. تحقیقات نشان می‌دهند زنانی که در رأس دولت‌ها یا مناصب‌های محلی قرار دارند ۴ تا ۲۳ برابر بیشتر از مردان مورد آزارها و حملات جنسیتی قرار می‌گیرند و در سطح ملی هر چه جایگاه زن بالاتر باشد بیشتر مورد آزار و اذیت و تهدیدهای نامتجانس قرار می‌گیرد.

تهدیدهای خشونت آمیز علیه جاسیندا آردن، نخست‌وزیر پیشین نیوزیلند در دوران صدارتش به‌سرعت چندین برابر شد. معترضان او را تعقیب می‌کردند. او و خانواده‌اش را به ترور و تجاوز تهدید

FOREIGN AFFAIRS

نسبت حضور زنان منتخب در دولت‌ها یکی از فاکتورهای سنجش سلامتی یک دموکراسی است
چراکه زنان نیمی از جمعیت جهان را تشکیل می‌دهند و باید از حقوق و نمایندگی کامل برخوردار باشند. پس از دهه‌ها پیشرفت فزاینده، در ۱۹۵ کشور تعداد زنانی که به‌عنوان رئیس دولت یا در کابینه دولت خدمت می‌کنند از ۳۸ نفر در سال ۲۰۲۳ به ۲۷ نفر در سال جاری کاهش یافته است

زنان و سیاست

سانا مارین، سومین نخست‌وزیر زن فنلاند

جاسیندا آردن، نخست‌وزیر پیشین نیوزیلند

جهان مردانند

نسبت حضور زنان منتخب در دولت‌های یکی از فاکتورهای سنجش سلامتی یک دموکراسی است

می‌کردند. در آن دوران، دانشگاه آکلند افزایش آزار و اذیت در فضای مجازی و تهدیدها علیه اعضای پارلمان را پیگیری می‌کرد اما حجمی که آردن ۵۰ تا ۹۰ برابر بیشتر از دیگر چهره‌های شاخص آسیب دیده، با وجود محبوبیت گسترده او، استعفاش عجیب نیست. آردن در آن زمان گفت که دیگر انرژی کافی برای ادامه دادن را ندارد. او تنها زنی نیست که با سطح غیر معمولی از تهدیدها روبه‌رو شده بود. سیگرید کاک، معاون نخست‌وزیر هلند به‌دلیل تهدید به مرگ تحت محافظت شدید پلیس قرار داشت و پس از التماس‌های دخترش نخست‌وزیر فنلاند و سومین زنی که در این نقش خدمت می‌کند پس از آنکه ویدئویی از او در حال رقص در یک مهمانی خصوصی در فضای مجازی چرخید، اوضاع را بیچیده کرد و او پس از پیروزی در انتخابات مجدد، استعفا داد. تحقیقات ناتوا از کابینه او نتیجه‌گیری کرد میزان حملاتی که وزرای زن در فضای مجازی دریافت می‌کنند ۱۰ برابر وزرای مرد است.

روزانا کاپوتووا، رئیس‌جمهور اسلواکی کمین شدیدی علیه فساد راه‌اندازی کرد اما با وجود اینکه از محبوبیت بالایی برخوردار بود، از شرکت در دور جدید انتخابات امتناع کرد. حتی در کشورهای پیشرفته اروپایی، واکنش‌های شدیدی علیه زنان وجود دارد. یکی از نشانه‌های آن پیروزی حزب راست افراطی هلند به‌رهبری خیرت وایلدرز بود که در انتخابات نوامبر بیشترین تعداد آراء را کسب کرد. وایلدرز که دیگر فردی طرفدار نیست، حالا باید دولت ائتلافی را با حزب مارک روتنه نخست‌وزیر پیشین، که قرار است به سمت دبیرکلی ناتو برسد، تشکیل دهد.

زنان هم به‌نوبه خود نقشی در انحطاط دموکراتیک و خشونت علیه زنان داشته‌اند. آنها هم می‌توانند مستبد باشند و برای طیفی از مسائل به منافع خود عمل کنند. شیخ حسینه، نخست‌وزیر بنگلادش، اصلی‌ترین رقیب خود را زندانی کرد و انتخابات‌های مشکوکی را در دوران صدارتش برگزار کرد و توانست در ژانویه گذشته، چهارمین برپایی خود را رقم زند. رهبران زن در دولت‌های مستبد به‌رهبری مردان هم خدمت کرده‌اند.

زنانی هستند که رهبری برخی از احزاب راست افراطی را بر عهده دارند و جایگاه خود را در اروپا تثبیت کرده‌اند. اروپا قاره‌ای است که در آن افکار ضد مهاجر، نژادپرستانه‌ها و منتقدان اتحادیه اروپا رای برنده را دارند. انجمن ملی، حزب نئوفاشیست فرانسه، در اوایل ژوئن ۲۰۱۵/۳۱ درصد از آرا در اتحادیه اروپا کسب کرد و باعث شد

امانتول مکران نخست‌وزیر فرانسه انتخابات سراسری زود هنگام برگزار کند. مارین لوپن، رهبر حزب اجتماع ملی دیدگاه‌های شدیداً پوپولیستی ملی پدرش را که بنیانگذار این حزب است، تعدیل کرده و حتی به‌نفع ما قانونی شلن سقط جنین رای داده است. رهبری دولت ایتالیا را جورجیا ملونی بر عهده دارد. حزب ملونی نیز ریشه‌های فاشیستی دارد گرچه ثابت کرده که تناقضاتی هم هست. در حقیقت، سیاستمداران زن دیدگاه‌هایی دارند که طیف‌های سیاسی را در بر می‌گیرد و برخی از زنان نه تنها با فمینیسم مخالف‌اند بلکه به اندازه مردان علیه زنان تبعیض قائل می‌شوند. روند گسترده افزایش استبداد و سنسیتی‌زیت‌های عمدتاً از سوی مردان صورت می‌گیرد که بیشترین قدرت را در سراسر جهان در دست دارند و زنانی هم که با آنها همراه شده‌اند از مصیبت‌های روزافزونی که زنان با آنها روبه‌رو هستند، کم‌نکرده‌اند.

حمایت از دست‌رفته

افزایش محبوبیت احزاب سیاسی راست‌گرا در اروپا و دیگر نقاط جهان تهدیدی برای زنان و دموکراسی است. سیاستمداران پوپولیست به‌طور ویژه فمینیسم و برابری جنسیتی را هدف قرار می‌دهند یا مواضع واپس‌گرایانه خود را پشت الفاظ «ارزش‌های سنتی خانواده» پنهان می‌کنند. این رهبران زمانی که به قدرت می‌رسند، بوده و منابع دولتی در حمایت از برابری جنسیتی و حقوق مساوی از جمله امکان سقط جنین را کاهش می‌دهند. در مجارستان، ویکتور اوربان سیاست‌های ضد مهاجرتی را با اقداماتی گره زده که برابری جنسیتی را کاهش می‌دهد. اوربان درس‌های مربوط به جنسیت را در مدارس ممنوع کرده و برابری در اداره دولت را کنار زده است. او مادر بی‌وطن را نقش اصلی زنان و وظیفه میهن‌دوستانه آنها برای نجات کشور از مهاجران می‌داند.

حتی زمانی که رای‌دهندگان، احزاب راست افراطی را بیرون گویند داشته‌اند، همانطور که ماه اکتبر در لهستان اتفاق افتاد، نفوذ ادمدار احزاب مانع تداوم تلاش‌ها برای بازایی حقوق برابر و لغو سیاست‌ها شده است. مثلاً حزب قانون و عدالت در دوران هشت ساله حکومت خود در لهستان، در میان تمام اقداماتی که انجام داد، حق سقط جنین را به‌شدت محدود کرد و دولت جدید هم تاکنون نتوانسته این حقوق را برگرداند. احزاب محافظه‌کار در اروپای مرکزی و شرقی از تلاش‌ها علیه سقط جنین و برابری جنسیتی استقبال کرده‌اند. پارلمان جمهوری چک، یکی از شش کشور اروپایی است که اخیراً